

# Resar per requalificar

Solars. Requalificacions. Un alcalde del PP  
L'oposició. Res de nou a l'oest si no fos que,  
a l'equació s'hi suma l'Església. És Massamagrell  
i la seva història, més amarga que còmica.

**D**avant de la parròquia del Roser, una església a mida dels edificis que l'envolten –casetes d'una planta arrencades en carrers que tenen memòria recent d'asfalt i clavegueres–, hi ha tres o quatre persones. Una ràpida mirada als forasters que s'hi acosten, que porten càmeres i apunten coses, possiblement els ha previngut sobre la seva condició de xafarders professionals. No són els primers que s'acosten per aquests verals. De quinze dies ençà, el barri de la Magdalena, al costat del convent del mateix nom, als afores de Massamagrell (Horta) desperta una inusitada atenció mediàtica. I diríeu que alguns veïns de seguida s'hi han avesat. Abans que els forasters posin un peu a l'escala, algú ja en deu haver informat algú altre i ràpidament ens aborden: “Veniu per Pedro Enrique, veritat?” Sí.

A la porta interior, una fotocòpia de diari sobre unes requalificacions d'aquestes que abunden al País Valencià, a l'engròs (“si tots som iguals –dirà després l'afectat–, com és possible que es requalifique Saplaya [Port Saplaya, a Alboraià]” i aquí, no?). No han passat ni dos minuts d'espera, els forasters ja són dins: els bancs de fusta, algunes dones assegudes, un micròfon preparat.

De seguida compareix Pedro Enrique Rivera, que porta catorze dies de “dejú i oració” perquè li requalifiquin uns terrenys. La cosa, probablement, hauria quedat en l'àmbit més o menys particular si no fos que Rivera és un frare caputxí, rector de la parròquia d'un barri nascut al voltant del convent.

Som a la Magdalena, on la gent, abans, es feia coves per viure-hi, una zona que va créixer amb la immigració dels cinquanta, de classes populars.

Hi ha una església construïda el 1952, amb material que portà l'alcalde fran-

quista, i amb jornals gratuïts del veïnat; el terreny és propietat municipal. Hi ha el solar 1: propietat de l'arquebisbat de València i catalogat, en el pla d'ordenació urbana del 1991, com a zona d'equipaments socioculturals. Hi ha el solar 2, que fita amb l'església: regalat recentment a la parròquia per Maria Civera, “la Xata Macianet”. I hi ha l'Ajuntament: un govern del PP, al poder des de les darreres eleccions, amb 8 regidors i una oposició amb 9 (6 del PSPV, 1 d'EUPV, 1 del BLOC-EV, i 1 d'IEM). L'*hermano* Pedro Enrique, prèvia con-

sulta a l'arquebisbat, envia escrit al consistori, per demanar: a) la cessió a la parròquia del terreny municipal on té l'església; i b) la requalificació del solar 1. La intenció? Vendre a una promotora immobiliària la parcel·la requalificada i, amb els diners, construir –al terreny que cedís l'Ajuntament i al solar 2– una casa parroquial i una església més gran que inclouria locals per a “ús sociocultural i religiós”. Només el PP hi vota a favor, a la reunió de la comissió d'urbanisme. La resolució final queda pendent per al 30 de novembre. El frare comença el seu dejuni. Els ànims s'exalten. Alguns diaris hi fiquen cullerada (“també sou vosaltres, els mitjans de comunicació, els que ho esteu aconseguint”, repeteix Rivera en la seva lletania d'agraïments, poc després de recordar que “el PP ens ha donat suport des del primer dia”). Hi ha una manifestació, en la qual participen alcalde i regidors de l'equip de govern. Es llancen ous contra el local d'EUPV. “Des de la porta de la seu van estar fent gestos –afirma Pedro Enrique–: en sentir-se



provocat, una persona va tirar tres ous.” D’aquells que, espontàniament, hom porta a la butxaca.

En les explicacions d’alguns membres del veïnat s’hi barregen greuges antics (“els de baix sempre ens han menyspreat, ens deien ‘els de les coves! És que no paguem impostos com ells?’”) amb les necessitats d’equipaments. El frare, de fet, insisteix una vegada i una altra a dir que el que reclama és per “ajudar els veïns a aconseguir uns locals socioculturals”. A l’església, això sí. I de l’església.

La regidora d’EUPV, Carmen Pablo, raona sobre les intencions del frare: “L’oposició no acceptarà caure en cap il·legalitat ni irregularitat. Tècnicament, el projecte és impossible. I, políticament..., és que l’Ajuntament ha de deixar de fer coses al barri perquè les faci un particular?” I destaca, amb cert astorament, la paradoxa: “Els que governen van participar a la manifestació. Ells! Els que haurien de recollir les peticions veïnals, els que tenen l’obligació d’oferir-los equipaments!” En aquest mateix sentit s’expressa Ximo Galarza, regidor del Bloc: “Dir que no s’ha fet res és fallar a la veritat: hi ha hagut un gran canvi, en tots aquests anys, al barri. D’acord que falten infraestructures, però qui les ha de fer és l’Ajuntament. Ara es dona la paradoxa que en comptes de reivindicar-les a qui governa ara, ens les reclamen a nosaltres, que som l’oposició!”

El ple del 30 de novembre es va convertir en un acte trist. Atïcs, sentiments a flor de pell i, enmig de tot, el frare, predicant: quan va prendre la paraula no es va estar de fer política, recordant quin partit li havia donat suport i dedicant, a cadascun dels altres regidors, una peroració personal.

Finalment, l’església obtindrà una mica més d’1 milió d’euros, perquè l’Ajuntament li comprarà el solar. Però, malgrat les pressions, el projecte del frare no s’ha aprovat. Un projecte, val a dir, que també havia fet plans per a la construcció d’un pàrquing sota l’església. Amb aquests diners, afirma, es pagarien les despeses que generés el temple, perquè “la *bandejita*” és xicoteta. La jugada era rodona: “Ni costa fer-ho, ni costa mantenir-ho: és perfecte.”

Perfecte, sí: per a qui?

Núria Cadenas

**Confidencial**



Xavier Vinader

## La policia de l'àtom

Un comitè de “savis” d’Oslo va atribuir, el darrer mes d’octubre, el premi Nobel de la pau a l’Agència Internacional de l’Energia Atòmica (AIEA) i al seu director general, Mohamed ElBaradei, subratllant els seus esforços per “evitar que l’energia nuclear sigui utilitzada amb finalitats militars”. El guardó va ser acollit amb gran quantitat de felicitacions a la majoria de capitals occidentals, però també per fortes crítiques de les principals organitzacions antinuclears i ecologistes, que van fer palesa la seva sorpresa que una distinció d’aquest tipus s’hagi pogut donar a una instància de l’ONU que, al mateix temps que lluita contra la proliferació nuclear, promou tant com pot la utilització de l’àtom civil.

L’AIEA, amb seu a Viena, va ser creada el 1957 amb una doble intenció: promocionar l’ús pacífic de l’energia atòmica i vetllar perquè el “club” dels països que ja posseïen la bomba es mantingués al més tancat possible. Quan es va produir la catàstrofe de la central de Txernòbil (Ucraïna), el 1986, l’opinió internacional es va començar a interrogar sobre les ambigüitats d’aquesta organització que, per a molta gent, no va reaccionar amb la celeritat adequada. De fet, no va ser fins al 1993 quan la seva instància executiva, el Consell de Governadors, va atrevir-se a adoptar la primera resolució contra un estat membre: Corea del Nord, sospitosa de violar el Tractat de No Proliferació (TNP), signat per 187 països.

A partir d’aquest moment, a poc a poc l’AIEA es va transformar en una mena de Scotland Yard del sector nuclear i guanyava autoritat a pams.

Després de l’11 setembre del 2001, i especialment en aquests últims quatre anys, quan la lluita contra les armes de destrucció massiva ha esdevingut una prioritat urgent, els seus informes –tan esperats com els vots del Consell de Seguretat de les Nacions Unides– s’han convertit en una mena de butlletins que mostren bastant clarament l’estat de salut del Planeta. Amb 2.200 funcionaris en nòmina i una colla “d’acords de garanties” establerts en 152 estats, l’AIEA actual és bàsicament un aparell tècnic i jurídic reconvertit, a pesar seu, en un gran actor polític.

Des de les seves pantalles instal·lades als soterranis de la seva seu de Viena o en els seus laboratoris, els especialistes de l’AIEA observen, controlen i analitzen sense parar. L’any 2004 van fer 2.302 inspeccions en llocs determinats a fi de comprovar que ningú no faci desaparèixer material fissible. La seva credibilitat va fer el gran salt endavant després d’assegurar, abans de l’ofensiva militar contra el règim de Saddam Hussein, que a l’Iraq no hi havia traces de cap programa clandestí.

Mohamed ElBaradei –segon egípcia després d’Anwar al-Sadat a rebre el premi Nobel de la pau– no serà ja un alt funcionari que passarà desapercebut en els seus viatges a l’estranger. Amb seixanta-tres anys i formació de jurista ha estat, durant molt de temps, maltractat per l’administració Bush, que no el va poder fer combregar mai amb rodes de molí. Ara, els mitjans de comunicació el tracten com si fos un cap d’estat, i ell, impassible, diu que continua privilegiat la persuasió a l’ús de la força. “Verificació i diplomàcia funcionen si marxen de la mà”, és una de les seves frases preferides. I no para de repetir-la a tort i a dret.



Mohamed ElBaradei